

OLÁH ANDRÁS

didergéseink

vacog a telefon – ám a szavak elakadnak
hamar: az a másik semmit sem ért belőled
innentől másképp esik az árnyék
elfogynak a mindent felélő feladványok
de a megfejtés-mező üres marad
– miként te is amikor fojtva elköszönsz –
s ha pár másodperc múlva halk bűgással
remegni kezd is zsebedben a készülék
nem számít már: úgysem hiszed el

eltelt ez is

egy emberöltő félálomban
– eltelt ez is és nem készül javított kiadás –
a befejezetlen mondatokra specializálódtál
a gondolatjelekre és pontokra
de a belső zaj némaságra kárhoztatott
végül eltüzelted életed gyűrött lapjait
– nem pillanatnyi kedv vagy kordivat
isteni könyörület ez
hisz már úgyis kihalt a lelkiismeret

OLÁH ANDRÁS

kapituláció

Szenti Ernő emlékének

a sírok telhetetlen szemetesekük
egybegyűjtik a kidobhatót
hogyan szembesítsenek: bármit cipelsz is
a végén leégeti rólad a halál
– mihaszna kocsmazugban
jól elférnek a volt barátok
már nem könnyökölsz a színes
gyógyszerdraszték fölött
s nem kell figyelned hová lépsz
sötétből sötétbe menekülsz
a tudattalan mélybe
ahol nem kérdeznak vissza a poéngyilkosok
ahol a szembekötősdit egyedül játszod
mozdony fütyül az emlékek gyermekkorából
szikrát vetnek a kerekék
a koromszemcsék szemedbe marnak
s a sínek roppanása nyomja el
a beletörődés sóhaját